

KRISTENDOM FOR ALLE SANSER

v/ pilgrimspræst Elisabeth Lidell

Rigtig mange mennesker har deres første erfaring af Gud fra naturen. De allerfleste fortællinger i Bibelen foregår under åben himmel: på bjerget, på vejen, på græsset, ved søen osv. Alt levende prædiker til Guds ære. Jorden frembringer de dejligste farver og dufte, fuglene synger, humlebieerne brummer, og skovens træer danner hvælvingerne i naturens katedral, hvor der er højt til loftet.

Pilgrimsvandring forener interessen for friluftsliv, natur, kultur og spiritualitet. En pilgrimsrejse fører til en dybere kontakt. Undervejs åbner sanserne sig på en anden måde mod naturen, og pilgrimmen lærer at skærpe sin opmærksomhed overfor nuet. På en pilgrimsvandring bliver alle sanser taget i brug. Jeg plejer at kalde pilgrimsvandring: kristendom for alle sanser. Og mon ikke det er en af grundene til, at pilgrimsvandring er en meningsfuld trospraksis for mange mennesker. Evangeliet formidlet gennem de forskellige sanser. En følelse af forbundethed med universet, UNA MYSTICA – at alt er vævet sammen i ét stykke.

Hvert forår og efterår leder jeg en vandring i Silkeborgskovene. Det er Silkeborg økumeniske Pilgrimsfællesskab, som inviterer hertil og lægger en rute på ca. 20 km. ad smukke skovstier i Danmarks største søområde med Almind sø, Silkeborg Langsø, Brassø, Borresø, Julsø, Slåensø og Ørnsø. Et naturskønt område, kædet sammen af Gudenåen.

Den tur, jeg her vil fortælle om, fandt sted den 1. maj. Skoven var bristefærdig med knopper, og efter en morgenandagt i Mariehøj Kirke vandrede vi – en snes pilgrimme – af sted. Den første strækning gik vi i stilhed og glædede os over solens glimt i søerne, fuglenes sang og muldjordens dufte. Efter en times vandring og kort pause fortsatte vi med at gå, mens vi drøftede et eksistentielt tema med en medvandrer. Sådant skifter vi i løbet af dagen: walk-and-talk, to og to, afløst af stille, meditativ vandring. På den måde får vi føde til både hoved og hjerte. Efter frokostpausen med de medbragte madpakker gik vi videre til det sted, hvor vi skulle holde nadver i det fri. Stedet hedder Vesterskoven, og efter at have besteget 177 trappetrin nåede vi Hostrup Bæk. Deroppe bad jeg folk lægge sig ned på jorden og være helt stille. Det var ikke planlagt, men en pludselig indskydelse. I starten hørte vi lidt raslen af blade, en lynlås, der blev lukket... Men efter et par minutter kunne vi bogstaveligt talt høre skoven springe ud: bøgetræernes knopper eksploderede i små knald. Vi befandt os midt i skaberværket. Hvorpå det behagede det to sangdrosler at synge duet – som prælude til vores altergang. Sådant kommunikerede Gud til os gennem skaberværket. Og lige der, midt i Vorherres store katedral, blev skoven et 'thin place', et sted, hvor vi ifølge keltisk tradition er nærmere himlen. 'Herren er i sandhed på dette sted, og jeg vidste det ikke... Det er jo selve Guds hus, det er himlens port' (5 Mos 28, 16-17).

Derefter lød indgangsbeden fra Den lille Pilgrimsbog:

Dette sted og dette øjeblik er dit, Herre. Åbn vore sind for det helliges nærvær i vore kroppes hvile...

STILHED

I vore sjæles stilhed

STILHED

I jorden, som bærer os....

STILHED

I luften, vi indånder.....

STILHED

I vindens berøring.....

STILHED

Du omgiver os, Gud, på alle sider! Amen

Efter indstiftelsesordene smagte vi Bodils hjemmebagte brød og den gode rødvin. Sådant blev Bibelens ord levende: 'Smag og se, at Herren er god!' (Davids Salme 34, 9)